

Мирела Темелкова

Между науката и любовта

Издателство „Шепа думи“
Велико Търново, 2025

Всички права запазени! Никаква част от това издание не може да бъде възпроизвеждана под каквато и да е форма и по какъвто и да е начин, без изричното разрешение на издателя.

Мирела Темелкова
Между науката и любовта

© Мирела Темелкова, автор
© Мирела Темелкова, оформление на корица
© Издателство „Шепа думи“

Редактор: Цветомира Стоилчева
Коректор: Теодора Петрова
Печат: „Принтбук“

ISBN 978-619-92211-1-2

Ha A.

Глава I

Беше ранна юлска утрин. Стоях сама на гарата, с куфар в ръка, и гледах релсите.

Бях си купила билет за следващия влак, който щеше да ме отведе до Бургас. Исках нещо ново и различно... Исках просто да се отърся от мислите си за Даниел.

Разделихме се по най-трудния начин и то съвсем скоро, затова трябваше да се махна от града, макар и за няколко дни, тъй като всичко ми напомняше за него. Впрочем не знаех точно накъде отивах и какво щях да правя там, просто имах нужда да тръгна в друга посока.

Влакът пристигна и се качих, а в купето нямаше много хора. Настаних се и извадих лаптопа си, за да завърша статията, по която работех за известна социална медия.

От време на време спирах да пиша и поглеждах през прозореца. Наслаждавах се на гледката и се потапах в собствените си мисли, като крайната такава винаги беше Даниел.

До този момент очевидно не се получаваше „терапията ми“.

По пътя се качваха и слизаха различни хора от всяка предходна гара – забързани, умислени, щастливи, тъжни, ядосани, учтиви и не толкова, разбира се. Завързвах по някой бърз разговор с тях, но нищо сериозно и дълбоко.

Забелязах, че приближава Бургас. Излязох в коридора, с куфара си, и зачаках да спре влакът. В този момент се разминах с добре изглеждащ висок мъж, който ми направи път да мина пред него. Благодарих му и се усмихнах. Не след дълго чух гласа му зад себе си:

– Искате ли да Ви сваля куфара? Виждам, че е тежък.

Обърнах се, погледнах го и казах:

– Да, мисля че трудно бих се справила сама, благодаря!

Влакът спря и слязохме. Благодарих му отново и взаимно си пожелахме „приятен ден“.

Стоях отново сама, но този път на съвсем различна гара, и не знаех в коя посока да тръгна. Нямах и място, където да отседна. Разчитах, че ще намеря къде да преспя за няколко дни, след като отида в града – така и стана. Една възрастна жена дойде при мен и ми каза, че предлага квартира в близост до Морската градина на прилична цена. Съгласих се и тръгнах с нея. По пътя водехме непринуден разговор и се доразбихахме за цената и нощувките. Бях решила да остана в Бургас за няколко дни, но не и повече.

С хазайката пристигнахме пред няколкоетажна сграда. Тя ми подаде ключа за апартамента, а пък аз платих престоя си, след което ми пожела приятна почивка и си тръгна.

Качих се горе и се настаних в квартирата. Беше малка, но уютна и достатъчна за мен. Оставих куфара си настрана и седнах на спалнята. Замислих се отново и започнах да разсъждавам на глас в празната стая – „Добре, стигнах дотук. А сега?“ – повдигнах рамене в знак на обърканост.

След кратко размишление взех решението, че е време да отида на плаж. За първи път пътувах сама до морето и се чувствах малко неловко. Все пак се надявах да завържа разговор с някого, за да избегна скуката и самотата по време на престоя си в този романтичен град.

Излязох от квартирата и тръгнах по пътя към плажа. За щастие, се намираше изключително близо.

Малко по малко наближих. Събух си сандалите и усетих топлия пясък под краката си. За миг се почувствах магично. Вперих поглед в хоризонта и го видях – най-голямата ми и истинска любов – морето!

На секундата ми се насълзиха очите. Почувствах още по-силна болка от тъжните обрати в живота ми. Може би, в момент на слабост, когато човек се докосне до нещо любимо, рухва още повече, вместо да почерпи нови сили и да се изправи на краката си. Или поне при мен беше така.

Оставих плажната си чанта, изтичах до брега и се потопих цяла в синьото безбрежие. Водата беше топла.

Седнах върху мокрия пясък и това вече беше истинският момент на моето отчаяние, извиращо от дъното на душата ми.

Постоях още малко, вирайки се в морето, и бавно започнах да усещам как спокойствието се влива в мен като живителна струя, наподобяваща прииждането на морските вълни, които галеха сетивата ми. Сълзите по лицето ми също вече бяха изсъхнали от вятъра, оставяйки издайнически следи, но за миг се почувствах свободна.

Отдалечих се от брега и тръгнах по топлия пясък. Извадих хавлията от чантата си и я постлах върху пращинките от злато. Легнах върху нея и погледнах към небето. Беше кристално синьо, без нито един облак, а от далечината се чуваше само детска глъч и шума на вълните. Отново усетих прилив на удоволствие. Замислих се, че може би почивката започва да ми се отразява добре. Извадих книгата от чантата си и се зачетох.

Изведнъж с периферния си поглед видях, че към мен се приближава мъжка фигура. Вдигнах очи нагоре и съзрях познато лице – мъжът, който по-рано днес ми помогна с куфара. Мигновено му се усмихнах.

– Хей! Здравей отново! – поздрави ме той, вече говорейки ми на „ти“.

– Здравей! – отвърнах.

– Момичето от влака с големия куфар? – попита шеговито.

– Запомнил си ме!

– По усмивката ти разбирам, че и у теб съм оставил спомен.

– Може би... В днешно време рядко се срещат толкова услужливи хора.

Той погледна очите ми и се усмихна:

– Аз съм Андрей – каза, подавайки ръка към мен.

– Мила. Приятно ми е! – отвърнах.

– Видях, че пътуваш сама, но защо все още нямаш компания и за плажа?

– Дойдох и отседнах сама.

Погледна ме учудено той.

– Интересна представа за ваканция – подхвърли иронично.

– А ти защо си сам? – попитах без да свалям усмивката от лицето си.

– И аз като теб, но съм тук по работа. За колко време си в Бургас, Мила?

– Резервирала съм квартира за няколко дни, мисля, че са ми достатъчни, за да си отпочина. А ти?

– Все още не знам колко ще остана, впрочем тук имам имот, който трябва да продам и това ще реши времето на престоя ми.

– Значи си от града? – попитах.

– Не съвсем. Живея и работя в Дания, но тук е къщата на родителите ми, с които преди години емигрирахме. Ти от къде си?

– От Пловдив. Живея и уча там – отговорих.

– Не съм бил в този град от дете. Помня го красив.

– Истина е. Все още е такъв – отвърнах.

В този момент настъпи кратко мълчание помежду ни.

– Мила, така и така сме сами тук и двамата, имаш ли планове за довечера? – попита Андрей.

– Никакви! – казах, смеейки се.

Той отново погледна очите ми, обърна се към морето и се усмихна, а след това зададе поредния си въпрос:

– Къде се намира квартирата ти?

– До Морската градина.

– Чудесно! Какво ще кажеш за една вечерна разходка там?

Престорих се, че премислям усърдно въпроса му, след което казах:

– Приемам!

– Добре, 19:00 ч. на входа на Морската градина? – попита Андрей.

– Там съм! – отвърнах.

– Ще ми дадеш ли телефонния си номер за всеки случай?

– Да, разбира се! Подай ми телефона си, за да ти го запиша.

Запазих номера си, след което казах с усмивка:

– До довечера тогава.

– Ще те чакам! – подхвърли той.

– Ще дойда! – отвърнах.

Обърна гръб и тръгна. Аз отново отворих книгата пред себе си, но този път с различно чувство. Пулсът ми се беше ускорила, а по тялото си усещах приятна топлина.

Час по-късно се прибрах в квартирата. Взех си душ и започнах да се приготвям за срещата ни. В стомаха си усещах трептене, а в сърцето ми се надигаше все по-силна емоция, приличаща на вълнение. Чувствах се различно от сут-

ринта. Не можех да повярвам как за толкова кратко време човек може да достигне до различни крайности на усещанията си. И все пак чувството беше приятно.

Все още не бях извадила багажа от куфара си, а и не бях планирвала да си уреждам срещи, за да си взема подходящи дрехи за случая, затова не знаех какво да облека! Мигом си зададох въпрос наум – „А това среща ли беше наистина? – Може би?!“ – отговорих си веднага. – „Толкова скоро?“ – продължих.

Този „разговор“ можеше да отнеме часове..., а аз нямах време за него.

Издърпах тениска, дънки и кецове от багажа си и реших, че това облекло е най-подходящото за вечерта от всичко, с което разполагах. Облякох се, вързах косата си на опашка, сложих от любимия си парфюм и вече бях готова. Не се чувствах комфортно с грим, затова и в повечето случаи не носех.

Излязох от кооперацията и тръгнах в посока Морската градина. Колкото повече приближавах мястото, толкова по-силно усещах прилива на адреналин по тялото си. Не можех да се позная! Учудих се – „Как е възможно да се чувствам по този начин?“

На входа на парка стоеше той. Погледна ме отдалече и видях усмивката му. Пристъпих към него и му подадох ръка.

– Ти все пак наистина дойде! – каза Андрей.

– Учуден ли си? – попитах шеговито.

– Разбира се, че не! Не съм свикнал да ми отказват срещи.

Погледнах го и присвих очи. А той не отмести погледа си от мен, задържайки усмивката на лицето си.

– Изглеждаш много добре! – подхвърли.

– Благодаря! – отговорих. – Това беше най-подходящото, което можех да облека за плануваната ми самотна почивка – продължих с ироничен тон.

Той се засмя и тръгнахме по алеите в кратко мълчание.

– Разкажи ми повече за теб – внезапно промълви Андрей.

– Живея в Пловдив, там съм и родена. Студентка съм предпоследна година в специалност „Литература и култура“ и междувременно работя като автор на статии за няколко социални медии.

Андрей отвори широко очи, а след това изрече:

– Еха! Не само си красива, но и умна!

Засмях се, след което го попитах:

– А ти какво ще ми разкажеш за себе си?

– Роден съм в България, но както ти казах по-рано днес, със семейството ми емигрирахме, когато бях малък и родителите ми са предпочели да отидем да живеем в Германия. След като навърших пълнолетие и завърших училище, обаче заминах да уча в Дания, в Копенхаген. Там се сдобих с диплома по физика и астрофизика, след което записах докторантура и в момента работя като преподавател в същия университет. Очевидно съм няколко години по-голям от теб – подхвърли с усмивка.

– Тук е моментът, в който аз трябва да кажа „еха“! – отвърнах. – А защо си сам тук? Днес каза, че имаш имот за продаване.

– Да, къщата на родителите ми. Там съм отседнал, докато намеря купувач за нея. Тук съм по работа, така да се каже, и не знам колко време ще остана.

– А защо искаш да я продадеш?

– Ами... нищо не ме задържа вече в България. Целият ми живот просто се случва в Дания. Там е работата ми, приятелите ми, също така може да се каже, че съм по-близо и до семейството си, тъй като те все още живеят в Германия и понякога пътувам дотам, за да ги видя.

– А ти защо избра да се преместиш точно в Дания? – попитах.

– Тя ме избра – красива държава, с топли хора, макар и с толкова студен климат. Харесва ми начинът на живот там. Всичко е някак си по-семпло. Между другото, здравеопазването и образованието са безплатни и са на много високо ниво. Също така там човек има реалната възможност да учи и да работи, без едното да пречи на другото.

– Това звучи страхотно! Виж, тук в България нещата изглеждат по съвсем различен начин – казах с доза разочарование в гласа си. – Но нещо, което забелязвам, е, че речта ти не се е променила, макар че си заминал като дете. По нищо не личи, че не живееш тук от години – продължих.

– Родителите ми винаги са държали на това да си остана българин и да не забравям корените си и майчиния си език. Но въпреки това изгубих връзка с приятелите си от детството. Баба ми и дядо ми починаха отдавна и вече нямам мила причина, за да се връщам в България.

– Предполагам, че сте емигрирали заради трудния живот тук, какъвто е изборът на повечето българи.

– Да, живеехме доста бедно – в къща, в близко село до Бургас. Сега вече това китно парче земя е квартал на града. Самата къща не е голяма, а се налагаше да живеем всички заедно – аз, родителите ми, баба ми и дядо ми. И в един момент нашите решиха, че е време за промяна, въпреки че никой не знаеше докъде ще ни доведе тя. За щастие, нещата стигнаха дотам, че успяхме да си стъпим на краката... Върнах се в спомените си и се разприказвах, толкова за мен, мисля че взех думата прекалено дълго – каза той. – Разкажи още за себе си, защо избра да дойдеш сама точно тук?

– Лекувам се, ако мога така да се изразя, или по-точно лекувам разбитото си сърце – отвърнах.

– Значи току-що си отговорих на въпроса дали си сама и в живота.

– Отскоро – потвърдих.

– Какво се случи?

– Обичайното – изневяра. Той беше ученическата ми любов и бяхме заедно пет години. След като завършихме училище, заживяхме двамата и всичко беше страхотно. До моментът, в който не започна да променя отношението си към мен. Не знаех на какво се дължи, но в крайна сметка разбрах – имало е друга жена.

– Жалко! Изпуснал е нещо наистина ценно.

Той ме погледна и се усмихна. Аз също отвърнах на усмивката му, след което продължих с откровенията:

– А относно това защо съм точно тук на морето... е, защото то остана най-голямата ми любов и знам, че никога не би разбило ничие сърце – отвърнах иронично.

Андрей се обърна към мен, но този път усетих нещо различно в погледа му. Задържа очите си срещу моите, след което каза:

– С теб се говори много приятно, някак с лекота.

– Може би, защото от няколко дни не съм разговаряла с никого – подхвърлих с усмивка.

Той се засмя, а в зениците му се прокраднаха искри...

Малко по-късно вече беше започнало да залязва слънцето и да се спуска мрак. Двамата с него продължавахме да вървим из парка и да си говорим непрестанно. Внезапно обаче се озовахме отново пред входа на Морската градина. Неусетно бяхме направили един пълен кръг.

Застанах пред Андрей и промълвих с умора в гласа си:

– Беше много приятна вечерната ни разходка, благодаря ти за нея, но се чувствам изтощена от целия ден и мисля вече да се прибирам.

– Добре, Мила, няма никакъв проблем. За мен също беше изключително удоволствие да споделя тази лятна вечер

с теб. Какво ще кажеш утре, през деня, да се чуем и да се видим отново? Може да направим един обяд на плажа?

– Да, съгласна съм! – отговорих с усмивка.

Той кимна и също се усмихна. Протегнахме ръцете си един към друг и си пожелахме „лека нощ“. Обърнах се и тръгнах по пътя към настоящия ми „дом“.

Стигнах до квартирата, а сърцето ми се блъскаше неуморно в гърдите. Влязох вътре и седнах на леглото. Чувствах се различно. Никога досега не бях изпитвала подобни емоции. – „Как е възможно?“ – зачудих се. – „Та ние едва се запознахме?“ – казах сама на себе си, поклащайки глава.

Не знаех каква беше тази магия и нямах отговор на всичките въпроси, които нахлуваха в главата ми. Колкото повече мислех за него, толкова повече се оплитах в мислите си. Време беше да се наспя, защото умората надделяваше. На сутринта щях да анализирам всичко, както обикновено правех, и може би отговорите щяха да дойдат сами.

Ако желаете да поръчате цялата книга,
на хартиен носител,
можете да го направите на:

www.shepadumi.com